

Arrest

nr. 346 316 van 7 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X, X, X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Pieter STAES
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en X in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 4 december 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 3 november 2025 tot weigering van de afgifte van een visum type D (humanitair visum).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 10 oktober 2024 in Islamabad (Pakistan) aanvragen in voor een visum type D (humanitair visum) om hun echtgenoot/vader in België te vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie trof op 3 november 2025 beslissingen tot weigering van het visum type D (humanitair visum). Verzoekers werden hiervan op 4 november 2025 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste en tweede verzoekster:

“(...)

Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen inzake gezinshereniging zoals voorzien in artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De visumaanvraag werd ingediend op 10/10/2024, terwijl de te vervoegen persoon reeds op 22/12/2017 werd erkend als subsidiair beschermde. Bijgevolg zijn de bijkomende voorwaarden van toepassing, met name inzake huisvesting, ziektekostenverzekering en voldoende bestaansmiddelen. Aangezien niet werd voldaan aan de cumulatieve voorwaarden inzake gezinshereniging, werd voor N.(...) A.(...) ((...)), N.(...) S.(...) ((...)), N.(...) N.(...) ((...)), N.(...) R.(...) ((...)), N.(...) Z.(...) ((...)) en N.(...) R.(...) ((...)) een humanitair visum aangevraagd om de referentiepersoon - echtgenoot/vader N.(...) R.(...) ((...)) in België te vervoegen. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. De referentiepersoon verblijft volgens het voorgelegde huurcontract in een studio. In dat huurcontract staat letterlijk vermeld dat er tussen de verhuurder en huurder is overeengekomen dat er slechts twee personen zijn toegelaten in de studio. De advocaat verwijst in de uiteenzetting naar de preciaire situatie in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de Taliban verkeerd het gezin naar eigen zeggen in werkelijk schrijnende omstandigheden. Gezien vrouwen niet zonder begeleiding hun huis mogen verlaten, leven zij zo goed als ondergedoken. Ook omdat zij angst hebben voor eventuele represailles van de Taliban omdat de vader/echtgenoot al zeer lange tijd in België verblijft. Sinds de machtsovername leven zij daarom zo goed als ondergedoken. Verzoekster mag haar huis niet verlaten zonder begeleiding van een man.

Dit is voor haar zeer ingrijpend. Haar drie jonge dochter kunnen en mogen niet meer naar school. Het feit dat de echtgenoot/vader onvoldoende inkomsten heeft, is een sociaal-economisch probleem. De Belgische wetgeving voorziet duidelijke voorwaarden voor gezinshereniging. Het omzeilen van deze voorwaarden via een humanitair visum zou de gelijkheids- en rechtszekerheidsprincipes ondermijnen. Er is geen concreet bewijs dat betrokkene in haar huidige verblijfplaats wordt blootgesteld aan onmiddellijke of ernstige risico's die een humanitair visum zouden rechtvaardigen. De aanvraag lijkt eerder gebaseerd op gezinshereniging zonder aan de voorwaarden te voldoen, dan op humanitaire gronden. Het EVRM waarborgt geen recht voor vreemdelingen om het grondgebied van een staat binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, §74). Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het een algemene verplichting inhoudt voor een staat om gezinshereniging toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39). Hoewel het belang van het kind zwaar moet wegen (artikel 3 VN-Kinderrechtenverdrag), is dit niet doorslaggevend wanneer er risico is op misbruik van migratieprocedures. De Belgische rechtspraak bevestigt dat het belang van het kind moet worden afgewogen tegen de noodzaak om de integriteit van het migratiesysteem te beschermen. Volgens de landengids Afghanistan (mei 2024) is een mahram een mannelijk familielid dat als chaperon kan optreden. Er is geen bewijs dat er niemand in het land van herkomst beschikbaar is om deze rol te vervullen. Er is ook geen bewijs dat verzoekster of haar kinderen vóór de machtsovername door de Taliban buitenshuis werkten, studeerden of een opleiding volgden. Het dossier bevat geen elementen die aantonen dat verzoekster behoort tot een minderheidsgroep die door de Taliban geïsoleerd wordt. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat de referentiepersoon geld heeft overgeschreven naar een derde, wat erop wijst dat verzoekster niet geïsoleerd is en dat er mannelijke familieleden zijn die haar helpen. Met alle begrip voor de situatie moeten betrokkenen de door de wet voorziene procedures volgen. Zodra aan de strikte voorwaarden voor gezinshereniging is voldaan, kan een visum worden aangevraagd op basis van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Op dit moment is de weigering van het humanitair visum gerechtvaardigd, proportioneel en conform Belgische en internationale rechtspraak. Er wordt verwezen naar het feit dat de echtgenoot van betrokkene zich reeds geruime tijd in België bevindt en inmiddels de Belgische nationaliteit heeft verkregen, waardoor betrokkene volgens haar een verhoogd risico zou lopen om door de Taliban vervolgd te worden. Dit argument is niet onderbouwd. De referentiepersoon heeft ook geen vluchtelingenstatus gekregen in België, maar een subsidiaire beschermingsstatus, omdat hij onvoldoende aannemelijk kon maken dat een gegronde

vrees voor vervolging op basis van zijn nationaliteit, etnie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep kon worden vermoed. Er werd geen enkel bewijs ingediend dat betrokkene door de Taliban of andere groeperingen wordt vervolgd, gezocht of bedreigd. Ze bewijst geenszins dat er sprake is van een dringende situatie om nu pas een visumaanvraag in te dienen of meer dan drie jaar na de vreedzame machtsovername door de Taliban in augustus 2021. Verzoekster behoort niet tot een specifieke minderheidsgroep in Afghanistan die door de Taliban systematisch gevisieerd wordt. Overwegende dat het aan betrokkenen is om alle documenten en bewijzen aan te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van hun situatie op het moment van de aanvraag en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) reeds heeft geoordeeld dat de bewijslast bij de aanvragers ligt die een verblijfsvergunning aanvragen en dat deze personen daarom uit eigen initiatief alle relevante informatie en/of stukken moeten voorleggen ter onderbouwing van de aanvragen. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Raadpleging Vision Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980 Beperkingen:

- De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.
 - De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.
 - Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
 - De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)
- (...)"

Ten aanzien van de minderjarige kinderen:

"(...)

Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Gelet de visumaanvraag van de moeder dd 03/11/2025 geweigerd werd, wordt uiteraard ook de visumaanvraag van het minderjarig meereizend kind geweigerd.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Raadpleging Vision Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980 Beperkingen:

- De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.
 - De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.
 - Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
 - De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).
- (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op in zoverre het wordt ingediend door eerste verzoekster als vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen.

De verwerende partij beoordeelt de vraag of de kinderen al dan niet meerderjarig zijn naar Pakistaans recht, terwijl dit een kwestie is die de staat van de persoon betreft, en krachtens artikel 34, §1 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) beheerst wordt door het recht van de staat waarvan de betrokkene de nationaliteit heeft. Naar Afgaans recht ligt de meerderjarigheidsdrempel echter ook op 18 jaar.

Wat de vertegenwoordiging van de minderjarige kinderen betreft, stelt de verwerende partij terecht vast dat de minderjarige kinderen thans in Pakistan verblijven, waardoor in toepassing van artikel 35, §§1 en 2 van het WIPR en het Haags Kinderbeschermingsverdrag het Pakistaans recht van toepassing is op de vertegenwoordiging van minderjarigen. De verwerende partij stelt dat de minderjarigen naar Pakistaans recht door beide ouders moeten worden vertegenwoordigd, terwijl bij de indiening van onderhavig verzoekschrift enkel de moeder als wettelijke vertegenwoordigster van de minderjarige kinderen optrad.

2.2. Ter terechtzitting gedraagt de advocaat van verzoekers zich met betrekking tot de vertegenwoordiging van de minderjarige kinderen naar de wijsheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2.3. De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij concludeert dat het beroep niet-ontvankelijk is in zoverre het enkel door eerste verzoekster namens haar minderjarige kinderen wordt ingesteld omdat zij hierbij niet door beide ouders werden vertegenwoordigd. Het beroep zal dus enkel worden behandeld in zoverre het door de verzoekende partijen in hun eigen naam werden ingediend.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 9, 10, 12 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeksters betogen in hun enig middel het volgende:

“Eerste onderdeel,

Verzoekster wijst op volgende, voor dit verzoekschrift, relevante rechtsregels en beginselen:

Art. 9 van de verblijfwet bepaalt:

Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Art. 13 §1, 1e lid van de verblijfwet bepaalt:

Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn algemene rechtsbeginselen die aanwijzingen geven over de manier waarop bestuurlijke beslissingen tot stand moeten komen, en zijn inmiddels onbetwistbaar een bron van recht. Ze binden het bestuur in de mate waarin het beschikt over een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en ermee rekening houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579).

Het bestuur moet dus aan een correcte feitenvinding doen, en zijn beslissing moet geschraagd worden op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Materiële zorgvuldigheid vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat het werkelijk bestaande feiten betreft die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld.

Formele zorgvuldigheid betekent dat het bestuur de overheidshandelingen zorgvuldig dienen te worden voorbereid. Deze principes brengen een actieve onderzoeksplicht met zich mee. Daartegenover staat een zekere medewerkingsplicht van de burger.

Op elke administratieve overheid rust een motiveringsplicht. Het betreft een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat zijn oorsprong vindt in art. 149 Gw., en werd gecodificeerd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Art. 3 van desbetreffende wet schrijft voor: (...) De materiële motiveringsplicht raakt de interne wettigheid van de overheidshandeling, zodat deze moet worden gedragen door rechtsgeldige motieven en juiste feitelijke gegevens.

De formele motiveringsplicht raakt de externe wettigheid van de overheidshandeling, en dwingt het bestuur om haar handelingen uitdrukkelijk, in de akte zelf, te motiveren, en dit cf. art. 2 Wet Motivering Bestuurshandelingen. In het verblijfscontentieux wordt deze verplichting in het bijzonder vermeld in art. 62 §2 Vw.

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, te weten dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en in rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen. (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr. 233. 222).

Tweede onderdeel,

Verzoekster doet een aanvraag op basis van artikel 9 Verblifswet en verwijst hierbij naar haar Belgische echtgenoot en de schrijnende situatie voor vrouwen in Afghanistan.

Er is geen wettelijke verplichting voor verzoekster en haar (minderjarige) kinderen om op basis van artikel 40bis een aanvraag gezinshereniging te doen. De twee procedures staan los van elkaar en hebben andere toetsingscriteria.

Het feit dat verzoekers kiezen om een humanitair visum in te dienen, is geheel geen omzeiling van de voorwaarden van de migratieprocedures zoals verwerende partij poneert.

Dit is geenszins een ondermijning van het gelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel.

A contrario zou het een schending uitmaken moest de aanvraag en de humanitaire situatie van verzoekers niet afdoende worden beoordeeld zoals in casu het geval is.

Het gaat hier om een vrouw met destijds vijf minderjarige kinderen waaronder ook drie dochters. Hun humanitaire situatie moet worden beoordeeld.

Er is, zoals verwerende partij probeert te insinueren, geen enkel misbruik van de migratieprocedures.

Verwerende partij laat na afdoende de humanitaire situatie van verzoekers te beoordelen, zie verdere onderdelen.

Derde onderdeel,

Verwerende partij stelt dat er geen concreet bewijs voorligt dat verzoekster en haar kinderen in hun huidige verblijfplaats worden blootgesteld aan onmiddellijke of ernstige risico's die een humanitair visum zouden rechtvaardigen.

Verzoekster gaf bij haar aanvraag duidelijk aan dat zij sinds de machtsovername van de Taliban in 2021 o.a. niet meer vrij naar buiten kan en dat haar minderjarige dochters geen onderwijs meer kunnen genieten.

Zij kan geen eigen gelden afhalen, daar zij steeds moet worden begeleid door een mannelijk familielid.

Er wordt door verwerende partij gesteld dat verzoekster niet aantoont dat zij tot een minderheidsgroep behoort die geviséerd wordt door de Taliban.

Nogmaals verzoekster is een vrouw die met haar minderjarige kinderen onder het Talibanregime leeft. Uiteraard behoort verzoekster tot een minderheidsgroep.

Het Hof van Justitie oordeelde over de situatie van vrouwen in Afghanistan als volgt (HvJ - C-608/22 en C-609/22 - 04-10-2024):

1) Artikel 9, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming moet aldus worden uitgelegd dat een samenstel van discriminerende maatregelen ten aanzien van vrouwen die door een „actor van vervolging” in de zin van artikel 6 van deze richtlijn zijn vastgesteld of worden getolereerd en die met name bestaan in het hun ontnemen van elke juridische bescherming tegen gendergerelateerd geweld, huiselijk geweld en een gedwongen huwelijk, het hen verplichten om hun lichaam volledig te bedekken en hun gelaat te verhullen, het beperken van hun toegang tot gezondheidszorg en van de vrijheid om te gaan en staan waar ze willen, het hun verbieden om een beroepsactiviteit uit te oefenen of het beperken van de uitoefening daarvan, het hun de toegang tot onderwijs en sport te verbieden en hen uit te sluiten van het politieke leven, onder het begrip „daad van vervolging” vallen wanneer deze maatregelen, door hun cumulatieve effect, afbreuk doen aan de eerbiediging van de menselijke waardigheid, zoals gewaarborgd door artikel 1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2) Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2011/95 moet aldus worden uitgelegd dat het aan de bevoegde nationale autoriteit, rekening houdend met de omstandigheden in het land van herkomst van een vrouw op het moment

dat haar verzoek om internationale bescherming wordt beoordeeld, niet de verplichting oplegt om, bij haar beoordeling of de discriminerende maatregelen waaraan deze vrouw in dat land van herkomst is blootgesteld of kan worden blootgesteld daden van vervolging vormen in de zin van artikel 9, lid 1, van deze richtlijn, in het kader van de individuele beoordeling van dat verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 2, onder h), van die richtlijn ook andere elementen dan haar geslacht en haar nationaliteit in aanmerking te nemen die kenmerkend zijn voor haar persoonlijke situatie.

Het Hof stelt aldus dat de discriminerende maatregelen van de Taliban tegen Afghaanse vrouwen, door hun cumulatieve effect, daden van vervolging uitmaken. Wanneer de nationaliteit en het gender zijn vastgesteld, kunnen deze elementen voldoende zijn om zonder verder individueel onderzoek het vluchtelingenstatuut toe te kennen.

Bovenstaand arrest kan eveneens worden doorgetrokken naar de beoordeling van de humanitaire situatie waarin verzoekers zich bevinden.

Dit element wordt door verwerende partij gewoonweg naast zich neergelegd.

Verwerende partij haalt aan dat er bijvoorbeeld een "mahram" kan optreden voor verzoekster, echter zorgt dit er op geen enkele manier voor dat de mensenrechtenschendingen van het huidige Talibanregime t.a.v. vrouwen kunnen worden aanvaard waardoor verzoekster zich niet in een schrijnende humanitaire situatie zou kunnen bevinden.

De motivering van verwerende partij is absoluut niet afdoende m.b.t. het humanitair aspect waardoor de beslissing dient te worden vernietigd.

Vierde onderdeel,

Zoals voorheen vermeld heeft verzoekster vijf (minderjarige) kinderen waaronder drie dochters.

Er wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het belang van het kind zwaar moet wegen overeenkomstig artikel 3 VN-Kinderrechtenverdrag maar dat dit niet doorslaggevend is wanneer er risico is op misbruik van de migratieprocedures.

Uit niets blijkt dat er een risico is op misbruik, verwerende partij kan dit niet zomaar poneren. Verzoekster beroept zich op haar humanitaire situatie.

Het hoger belang van het kind is een waarborg die dient gerespecteerd te worden.

Conform artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag vormen de belangen van het kind 'de eerste overweging'.

Verder bepalen artikels 24.2 en 24.3 van het Handvest bepalen:

"2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of door particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

De directe werking van artikel 24 juncto artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten EU is erkend. Daardoor heeft artikel 3 Kinderrechtenverdrag directe werking in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht. (RvV nr. 97.183 van 21.2.2013; RvV nr. 123.160 van 28.4.2014; RvV nr. 121.015 van 20.3.2014).

Bovendien formuleert artikel 22bis Grondwet het recht op eerbiediging van de morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit van het kind; het recht om zijn mening te kennen te geven in alle aangelegenheden die het aangaat; het belang van het kind als eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

In een arrest van 2019 stelt Het Grondwettelijk Hof volgende (GwH, nr. 112/2019, B.55.2; RvV nr. 226 476; RvV nr. 210 344).

"Zoals de Ministerraad aangeeft, dient die bepaling, gelet op de verplichting vervat in artikel 22bis van de Grondwet en artikel 3, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind om bij alle beslissingen die op het kind betrekking hebben in de eerste plaats rekening te houden met het hoger belang van dat kind, zo te worden geïnterpreteerd dat zij de minister of zijn gemachtigde ertoe verplicht rekening te houden met het hoger belang van de minderjarige kinderen die de gevolgen zouden kunnen ondergaan van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van de burger van de Unie of van zijn familielid."

De belangen van het kind moeten an sich een eerste overweging vormen bij de beoordeling en staan hierbij los van de belangen van de staat. De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag vereisen een autonome beoordeling vanuit het hoger belang van de kinderen, en kunnen niet beoordeeld worden met argumenten waarvoor de kinderen geen enkele verantwoordelijkheid dragen.

De bestreden beslissing bevat zoals vermeld een korte verwijzing naar het hoger belang van het kind maar dit betreft geen correcte en afdoende motivering.

Er wordt enkel gesteld dat de Belgische rechtspraak bevestigt dat het belang van het kind moet worden afgewogen tegen de noodzaak om de integriteit van het migratieprocedures te beschermen.

Hierbij wordt niet verwezen naar deze zogenoemde rechtspraak.

De rechtspraak die hierboven wel werd aangehaald, stelt dat er steeds een belangenafweging moeten worden gemaakt en dat het belang van het kind de eerste overweging vormt.

Deze overweging ontbreekt compleet. De beslissing schendt absoluut het hoger belang van het kind en samenhang met de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Vijfde onderdeel,

Er wordt gesteld dat artikel 8 EVRM niet geïnterpreteerd moet worden dat dit een algemene verplichting tot gezinshereniging inhoudt.

Verzoekster benadrukt dat zij geen procedure tot gezinshereniging heeft ingediend maar een humanitair visum waarbij de humanitaire situatie moet worden beoordeeld in het kader van artikel 8 EVRM.

Er is geen enkele motivering omtrent het gezinsleven van verzoekster en haar kinderen m.b.t. het huwelijk met haar Belgische man.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit verdragsartikel definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het bestaan van een gezinsleven tussen minderjarige broers en zussen wordt zonder meer aanvaard (EHRM 24 maart 1998, nr. 40456/83, Olsson v. Zweden; no. 4694/03; EHRM 6 april 2010, Mustafa en Armağan Akin v. Turkije, par. 19). Het bestaan van een gezinsleven tussen kinderen en een meerder-jarig familielid, zoals een meerderjarige zus, die een betekenisvolle rol speelt in het leven van de kinderen of die als vader- of moederfiguur fungeert, kan eveneens worden aanvaard (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, Bronda v. Italië, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk).

Daarnaast benadrukt de Raad dat artikel 8 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), in bepaalde gevallen een staat een positieve verplichting kan opleggen om een gezinsleven op zijn grondgebied toe te staan, waarbij dit land een vreemdeling toegang moet verlenen tot zijn grondgebied om zijn of haar aldaar gevestigd gezinslid te vervoegen (zie onder meer EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk; EHRM 21 december 2001, Sen t. Nederland; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland; EHRM 28 januari 2014, Abdul Wahab Khan t. the United Kingdom, § 27).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko t. Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj t. Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi t. Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a. t. België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van nietonderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a. t. Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Het al dan niet voorhanden zijn van een positieve verplichting geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees t. het Verenigd Koninkrijk, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland, § 39; EHRM 25 maart 2014, Biao t. Denemarken, § 52; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland (GK), § 106).

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Wat in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die

verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, § 66).

Ten slotte dient ook het hoger belang van het kind te worden gevrijwaard (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, §§107-109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, namelijk het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). De impact van de bestreden beslissingen op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van de referentiepersoon (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door voormeld verdragsartikel worden gevrijwaard (EHRM 11 juli 2000, Ciliz t. Nederland, §66).

In casu, werd er in het begeleidend schrijven duidelijk verwezen naar het huwelijk met de Belgische echtgenoot van verzoekster.

Het gezinsleven tussen echtgenoten, alsook ouders en minderjarige kinderen wordt automatisch vermoed.

Op geen enkel moment wordt hiermee rekening gehouden.

Opnieuw schendt verwerende partij ronduit haar motiverings- als zorgvuldigheidsplicht in het kader van artikel 8 EVRM.

Het recht op gezinsleven alsook het hoger belang van het kind wordt absoluut geschonden.

Verwerende partij maakt bovendien op dit vlak geen enkele afweging tussen de belangen van verzoekster en de Belgische staat.

De beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

3.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeksters daarin de schending aanvoeren van de artikelen 10 en 12 van de vreemdelingenwet aangezien zij nalaten uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen deze wetsbepalingen zouden schenden.

3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683)

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.5. Artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.8. In een eerste onderdeel van hun middel houden verzoeksters een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen, maar zij spitsen dit niet toe op de concrete motieven van de bestreden beslissingen. Bijgevolg kan het betoog in het eerste middelonderdeel onmogelijk aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3.9. In de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet als juridische grondslagen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt op zijn beurt als volgt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Verzoeksters betwisten nergens in hun middel de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de minister dat zij geen beroep kunnen doen op de bepalingen inzake gezinshereniging zoals voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg dienen de visumaanvragen als humanitaire visumaanvragen te worden gekwalificeerd en onderzocht te worden in het licht van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet. Noch in artikel 9 van de vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de vreemdelingenwet wordt evenwel voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet in aanmerking komt voor de toepassing van de wetbepalingen inzake gezinshereniging, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde van de minister beschikt in deze materie over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad moet zijn wettigheidscontrole daarover beperken tot een marginale toetsing en zal enkel overgaan tot de vernietiging van een beslissing wanneer die kennelijk onredelijk is, dit wil zeggen wanneer die van iedere redelijkheid is ontdaan (cf. RvS 19 september 2011 nr. 215.194).

3.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters bij hun visumaanvragen een schrijven voegden van hun raadsman d.d. 23 juli 2024 waarin volgende elementen werden aangehaald:

“(…)

Antwerpen, 23/07/2024

BETREFT: AANVRAAG HUMANITAIR VISUM — ARTIKEL 9 VERBLIJFSWET

Geachte Ambassadeur,

Ik schrijf u aan als raadsman van mevrouw N.(...) A.(...) geboren op (...) te Laghman en haar kinderen:

- N.(...) S.(...), (...)

- N.(...) N.(...), (...)

- N.(...) Ra.(...), (...)

- N.(...) Z.(...), (...)

- N.(...) Ro.(...), (...)

Hebbende als raadsman mr. Pieter Staes, kantoorhoudende te Amerikalei 122, 2000 Antwerpen.

Met dit schrijven vragen zij een humanitair visum aan op basis van hun echtgenoot/vader N.(...) R.(...), geboren op (...) te Laghman (Afghanistan), van Belgische nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

1. Voorafgaandelijk

Verzoekers wensen voorafgaandelijk uw aandacht te vestigen op het feit dat het op heden zeer moeilijk is om officiële documenten van Afghanistan, zoals internationale paspoorten, geboortebewijzen, attesten ongehuwdheid, ... te verkrijgen.

Daarnaast is het verkrijgen van legalisaties in Afghanistan tot vandaag onmogelijk. De cliënten vragen u dan ook uitdrukkelijk om hier de nodige flexibiliteit te hanteren. Indien er bepaalde documenten niet voorgelegd worden die toch door uw diensten noodzakelijk geacht zouden worden, gelieve de raadsman hierover te contacteren alvorens een negatieve beslissing te nemen.

Verzoekers verwijzen hieromtrent ook naar het verslag van de infovergadering Afghanistan met het kabinet van staatssecretaris, waarin er bevestigd wordt dat er een zekere flexibiliteit gehanteerd zal worden, zoals bv. niet automatisch een negatieve beslissing te nemen wanneer documenten niet gelegaliseerd zijn.

2. Inleidende nota Verzoekers zijn afkomstig uit Afghanistan en bezitten allen de Afghaanse nationaliteit.

Verzoekster huwde op 20.01.2005 met de heer N.(...) R.(...) (RRN (...)).

Uit dit huwelijk kwamen 5 kinderen voort: - N.(...) S.(...), (...) - N.(...) N.(...), (...) - N.(...) Ra.(...), (...) - N.(...) Z.(...), (...) - N.(...) Ro.(...), (...)

De heer N.(...) werd de subsidiaire bescherming toegekend d.d. 03.01.2018. Op 24.05.2024 werd hem de Belgische nationaliteit toegekend.

Sinds de machtsovername van de Taliban verkeerd het gezin in werkelijk schrijnende omstandigheden.

Gezien vrouwen niet zonder begeleiding hun huis mogen verlaten, leven zij zo goed als ondergedoken. Ook omdat zij angst hebben voor eventuele represailles van de Taliban omdat de vader/echtgenoot al zeer lange tijd in België verblijft.

In dit opzicht verzoekt het gezin dan ook om digitaal de aanvraag tot het humanitair visum in te dienen, gezien verzoekster niet in de mogelijkheid is om zich naar de ambassade in Islamabad te begeven.

Dit werd reeds aanvaardt door uw ambassade.

Omwille van het imminente gevaar waarin zij verkeren, verzoeken zij tot een visum humanitaire regularisatie op basis van artikel 9 Verblijfwet.

Gelet op de beperkte bestaansmiddelen van de heer N.(...), doen verzoekers beroep op artikel 9 Verblijfwet, i.p.v. artikel 40ter Verblijfwet.

3. Voorwaarden betreffende het bekomen van een humanitair visum op basis van artikel 9 van de Verblijfwet

a. Retributie

Verzoekers betalen de retributie van 229 euro alsook de visumkosten van 180 euro (stuk 1).

Zij vormen een gezin dusdanig moet er maar eenmaal een retributie worden betaald.

b. Identiteitsdocumenten

Teneinde hun identiteit te bewijzen, leggen verzoekers een kopie van hun internationaal paspoort voor, alsook hun E-Taskara en het geboortecertificaat (stuk 2-7).

Voor de referentiepersoon, N.(...) R.(...), worden kopies van zijn paspoort alsook zijn Belgische verblijfstitels neergelegd (stuk 8).

De originele documenten zijn in het bezit van de betreffende personen en kunnen bij uw eerste vraag via de bevoegde diensten worden voorgelegd.

c. Band van verwantschap

Om de band tussen verzoekers en de referentiepersonen aan te duiden wordt de geboorteaktes van alle kinderen neergelegd (stuk 3-7). Hieruit blijkt dat zij de referentiepersoon als vader hebben.

Bijkomend wordt de huwelijksakte alsook de vertaling hiervan voorgelegd (stuk 9).

d. Ziektekostverzekering

Verzoekers leggen een attest van de Christelijke Mutualiteit voor waaruit blijkt dat zij bij aankomst zullen worden verzekerd (stuk 10).

Verzoeker legt tevens een attest gezinssamenstelling voor waaruit blijkt dat hij alleen woont (stuk 11).

e. Huisvestiging Verzoeker huurt momenteel een woning in de (...), 2200 Herentals. Hij voegt zijn huurcontract en de registratie hiervan (stuk 16).

f. Bestaansmiddelen

Verzoeker geniet momenteel een werkloosheidsuitkering (stuk 13). Hij wenst snel terug aan het werk te gaan.

Verzoeker heeft steeds gewerkt wanneer kon. Hij verkreeg immers zijn nationaliteit op basis van 5 jaar ononderbroken verblijf waar tewerkstelling een belangrijk onderdeel uitmaakt (stuk 12).

Verzoeker doet beroep op artikel 9 Verblijfwet i.p.v. artikel 40ter omwille van zijn bestaansmiddelen.

Zijn gezin heeft sinds de machtsovername werkelijk in een zeer schrijnende toestand.

Zijn echtgenote mag niet meer alleen het huis verlaten, de drie dochters kunnen niet meer naar school.

4. Gronden tot het bekomen van een aanvraag humanitair visum op basis van artikel 9 van de Verblijfwet betreffende

a. Bijzondere banden met een legaat verblijvende referentiepersoon.

Zoals reeds uiteengezet in punt 1 zijn verzoekers de echtgenoot en kinderen van de referentiepersoon.

Sinds de machtsovername leven zijn zo goed als ondergedoken.

Verzoekster mag haar huis niet verlaten zonder begeleiding van een man. Dit is voor haar zeer ingrijpend.

Haar drie jonge dochter kunnen en mogen niet meer naar school.

Zij leven werkelijk in een prangende humanitaire situatie.

b. Toepassing artikel 8 EVRM

Gezien de specifieke situatie waarin verzoekers en de referentiepersonen zich bevinden, is artikel 8 EVRM in huidig dossier doorslaggevend.

Artikel 8 EVRM waarborgt de bescherming van het gezinsleven, het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven primeert (E.H.R.M, zaak Marckx, 1979, Publ. Hof, Serie A, vol 31).

Verzoekers hebben een diepgaande band. Verzoekster huwde in 2005, bijna 20 jaar geleden met de referentiepersoon.

Samen hebben zij 5 kinderen. Het weegt zeer zwaar op verzoekers om te leven zonder hun vader/haar echtgenoot

De referentiepersoon stuurde regelmatig gelden naar zijn broer N.(...) J.(...), bedoelt voor zijn gezin (stuk 14).

Verzoekster kan onmogelijk geld afhalen, daarom dat de transacties via haar schoonbroer verliepen.

De relatie van verzoekers valt met zekerheid onder de toepassing van het "privéleven", eveneens beschermd onder artikel 8 EVRM (Znamenskaya v. Rusland, nr. 77785/01 van 2 juni 2005, 827).

De effectiviteit van het recht op een privé- en familieleven houdt in dat er een negatieve verplichting bestaat voor de overheid om zich te mengen in dit leven doch dat er ook positieve verplichtingen bestaan in hoofde van de lidstaten.

Inmengingen kunnen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doet hebben.

Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hecht belang aan de persoonlijke omstandigheden van de dossiers en een aantal elementen zoals het ontstaan van het gezinsleven, de belangen van de 5 familieleden, de sociale banden, etc. (EHRM, M.P.EV. e.a. t. Zwitserland, 8 juli 2014, nr. 3910/13, EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, nr. 1273810).

Om vast te stellen dat een bepaalde maatregel evenwel disproportioneel kan zijn aan het beoogde doel, volstaat het om de verschillende belangen in het geding af te wegen. Dit geldt des te meer nu de nodige garanties op het respect van art. 8 EV.R.M dienen te worden geboden en dit niet louter uit goede wil is of uit een praktijk van goede orde,

Het is duidelijk dat in casu er geen enkel belang kan ingeroepen worden dat hoger is dan het recht op een gezins- en familieleven van verzoekers.

In het kader van het onderzoek 'een eerste toelating tot verblijf! overeenkomstig artikel 8 EVRM moet ook onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/ of familie— en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit onderzoek gebeurt aan de hand van de 'fair balance' — toets: een redelijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds. In het kader van een redelijke afweging moet rekening gehouden worden met een aantal elementen, waaronder de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Aangezien de referentiepersoon namelijk de vader en echtgenoot van verzoekers de Belgische nationaliteit bezit, waarbij hij een stabiel leven heeft opgebouwd, houdt het weigeren van de aanvraag tot het bekomen van een humanitair visum in dat het recht op familieleven van verzoekers, overeenkomstig artikel 8 EVRM, wordt geschonden,

c. Conclusie

Gezien wat voorafgaat, vraag ik u dan ook, overeenkomstig artikel 9 van de Verblifswet in samenhang met artikel 3 en 8 EVRM de aanvraag van humanitair visum positief te beoordelen en aan hen een visum toe te kennen.

Mag ik u verzoeken met alle aangehaalde elementen, gestaafd door de geijkte stukken, rekening te houden?

Gelet op ai voorgaande, verzoek ik u dan ook de verblijfsaanvraag positief te beoordelen en een visum af te leveren aan:

- N.(...) A.(...)
- N.(...) S.(...)
- N.(...) N.(...)
- N.(...) Ra.(...)
- N.(...) Z.(...)
- N.(...) Ro.(...)

Mag ik u vragen mij te contacteren indien u andere documenten wenst te bekomen, (...)"

Als bijlagen bij dit schrijven werden volgende documenten gevoegd: betalingsbewijs retributie + visumfee, paspoort + E-Taskera + geboortecertificaat N.(...) A.(...), E-Taskera + geboortecertificaat N.(...) S.(...), paspoort + E-Taskera + geboortecertificaat N.(...) N.(...), paspoort + E-Taskera + geboortecertificaat N.(...) Ra.(...), paspoort + E-Taskera + geboortecertificaat N.(...) Z.(...), paspoort + E-Taskera + geboortecertificaat N.(...) Ro.(...), kopie ID en paspoort N.(...) R.(...), huwelijksakte + vertaling, bewijs ziekteverzekering, attest gezinssamenstelling, uittreksel rijksregister, attest ABVV, bewijs overschrijvingen naar schoonbroer, bewijzen relatie (whatsapp), huurcontract + registratie, visumaanvragen 2x, pasfoto's 2x.

3.11. De gemachtigde van de minister benadrukt in de bestreden weigeringsbeslissingen dat de afgifte van een humanitair visum slechts *“op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen”* plaatsvindt *“op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag”*. Vervolgens wordt in herinnering gebracht dat artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en dat het niet belet dat lidstaten voorwaarden stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied. Hierbij wordt gewezen op de voorwaarden uit de vreemdelingenwet inzake huisvesting, terwijl uit de voorgelegde huurovereenkomst van de referentiepersoon blijkt dat er slechts twee personen toegelaten zijn in zijn studio.

Anderzijds wordt in de beslissing gewezen op de uiteenzetting van de advocaat van verzoeksters. De gemachtigde van de minister stelt dat *“(…) het gezin naar eigen zeggen in werkelijk schrijnende omstandigheden (verkeert)”* omdat *“vrouwen niet zonder begeleiding hun huis mogen verlaten”* en omdat *“(…) zij angst hebben voor eventuele represailles van de Taliban omdat de vader/echtgenoot al zeer lange tijd in België verblijft”*, waardoor zij *“(s)inds de machtsovername (…) daarom zo goed als ondergedoken (leven)”* en dat de drie jonge dochters niet meer naar school kunnen en mogen gaan.

Cruciaal in de bestreden beslissingen is de overweging dat er *“(…) geen concreet bewijs (is) dat betrokkene in haar huidige verblijfplaats wordt blootgesteld aan onmiddellijke of ernstige risico's die een humanitair visum zouden rechtvaardigen”*. De gemachtigde van de minister is van oordeel dat de visumaanvragen neerkomen op een gezinsherenigingsaanvraag waarbij gepoogd wordt de wettelijke voorwaarden te omzeilen.

Met betrekking tot het (hogere) belang van de kinderen wordt in de beslissingen gewezen op de rechtspraak waarbij *“het belang van het kind moet worden afgewogen tegen de noodzaak om de integriteit van het migratiesysteem te beschermen”*.

Met betrekking tot de humanitaire elementen wordt in de beslissingen het volgende gesteld: *“Volgens de landengids Afghanistan (mei 2024) is een mahram een mannelijk familielid dat als chaperon kan optreden. Er is geen bewijs dat er niemand in het land van herkomst beschikbaar is om deze rol te vervullen. Er is ook geen bewijs dat verzoekster of haar kinderen vóór de machtsovername door de Taliban buitenshuis werkten, studeerden of een opleiding volgden. Het dossier bevat geen elementen die aantonen dat verzoekster behoort tot een minderheidsgroep die door de Taliban geïsoleerd wordt. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat de referentiepersoon geld heeft overgeschreven naar een derde, wat erop wijst dat verzoekster niet geïsoleerd is en dat er mannelijke familieleden zijn die haar helpen. Met alle begrip voor de situatie moeten betrokkenen de door de wet voorziene procedures volgen. Zodra aan de strikte voorwaarden voor gezinshereniging is voldaan, kan een visum worden aangevraagd op basis van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Op dit moment is de weigering van het humanitair visum gerechtvaardigd, proportioneel en conform Belgische en internationale rechtspraak. Er wordt verwezen naar het feit dat de echtgenoot van betrokkene zich reeds geruime tijd in België bevindt en inmiddels de Belgische nationaliteit heeft verkregen, waardoor betrokkene volgens haar een verhoogd risico zou lopen om door de Taliban vervolgd te worden. Dit argument is niet onderbouwd. De referentiepersoon heeft ook geen vluchtelingenstatus gekregen in België, maar een subsidiaire beschermingsstatus, omdat hij onvoldoende aannemelijk kon maken dat een gegronde vrees voor vervolging op basis van zijn nationaliteit, etnie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep kon worden vermoed. Er werd geen enkel bewijs ingediend dat betrokkene door de Taliban of andere groeperingen wordt vervolgd, gezocht of bedreigd. Ze bewijst geenszins dat er sprake is van een dringende situatie om nu pas een visumaanvraag in te dienen of meer dan drie jaar na de vreedzame machtsovername door de Taliban in augustus 2021. Verzoekster behoort niet tot een specifieke minderheidsgroep in Afghanistan die door de Taliban systematisch geïsoleerd wordt. Overwegende dat het aan betrokkenen is om alle documenten en bewijzen aan te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van hun situatie op het moment van de aanvraag en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RRV) reeds heeft geoordeeld dat de bewijslast bij de aanvragers ligt die een verblijfsvergunning aanvragen en dat deze personen daarom uit eigen initiatief alle relevante informatie en/of stukken moeten voorleggen ter onderbouwing van de aanvragen.”*

3.12. Verzoeksters ontkennen in een tweede middelonderdeel dat zij de voorwaarden uit de vreemdelingenwet proberen te omzeilen. Tegelijk beweren zij dat hun humanitaire situatie, het betreft immers een vrouw met vijf kinderen, waaronder drie dochters, niet afdoende werd beoordeeld.

3.13. De Raad merkt op dat verzoeksters in hun eerste en tweede middelonderdeel nergens ingaan op de concrete motieven uit de bestreden beslissingen. De loutere ontkenning van verzoeksters dat zij de regels inzake gezinshereniging niet wensen te omzeilen en hun overtuiging dat hun humanitaire situatie niet afdoende werd beoordeeld, is niet van aard om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissingen aan het wankelen te brengen.

3.14. In een derde onderdeel van hun enig middel herhalen verzoeksters dat zij sinds de machtsovername door de taliban niet meer vrij naar buiten kunnen en dat de minderjarige dochters geen onderwijs meer kunnen volgen, dat zij hun eigen gelden niet kunnen gaan afhalen en steeds begeleid dienen te worden door een mannelijk familielid. Verzoekster meent ook dat zij wel degelijk tot een minderheidsgroep behoort omdat zij als vrouw met haar (minderjarige) kinderen onder het talibanregime leeft en zij verwijst hierbij naar een uitspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming.

3.15. In de bestreden beslissingen wordt er evenwel op gewezen dat uit niets blijkt dat verzoeksters in het verleden wel onderwijs zouden hebben gevolgd of zich wél in het openbaar zouden hebben gemanifesteerd, waardoor niet kan worden ingezien waarom er thans sprake zou zijn van een schrijnende humanitaire situatie. Daarnaast stipt de gemachtigde van de minister aan dat de referentiepersoon geld heeft overgemaakt aan een derde, hetgeen impliceert dat er in het land van herkomst of verblijf mannelijke familieleden zijn die als *mahram* optreden waardoor verzoeksters niet compleet geïsoleerd zijn en in zekere mate kunnen deelnemen aan het maatschappelijke leven.

De Raad bevestigt de vaststelling van de gemachtigde van de minister dat het administratief dossier geen enkel concreet begin van bewijs bevat van de beweerde schrijnende humanitaire situatie waarin verzoeksters actueel zouden vertoeven. Noch het schrijven van de raadsman van 23 juli 2024, noch de bijlagen bevatten enig aanknopingspunt dat toelaat hun specifieke leefsituatie in Afghanistan in het voorbije *decennium* in kaart te brengen.

De gemachtigde van de minister ging dus geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk door te suggereren dat er geen bewijs voorligt dat verzoeksters vóór de machtsovername door de taliban wél *“buitenshuis werkten, studeerden of een opleiding volgden”*, waardoor zij niet aantonen dat zij door toedoen van de machtsovername in een schrijnende humanitaire situatie zouden zijn beland.

In de bestreden beslissingen wordt overigens meer in het algemeen de nadruk gevestigd op het beginsel dat de bewijslast in het kader van humanitaire visa bij de aanvragers ligt. De Raad treedt de conclusie bij dat er geen bewijs voorligt van een imminente humanitaire problematiek die ertoe zou nopen aan de betrokkenen visa uit te reiken om de referentiepersoon (echtgenoot/vader) in België te vervoege en daarbij abstractie te maken van de wettelijke voorwaarden inzake gezinshereniging. Bijgevolg kan het niet als onzorgvuldig of onredelijk worden bestempeld dat de gemachtigde van de minister verzoeksters aanmaant om de door de wet voorziene procedures te volgen en ervoor te ijveren dat de voorwaarden inzake gezinshereniging, zoals voorzien in de artikelen 40 en volgende van de vreemdelingenwet, vervuld zijn, zodat zij op die grond een verblijfsrecht erkend kunnen zien.

In zoverre verzoeksters zich in hun derde middelonderdeel baseren op rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming van Afghaanse vrouwen, verliezen zij kennelijk uit het oog dat zij thans een humanitair visum hebben aangevraagd in functie van een Belgische referentiepersoon. Deze aanvraag heeft geen uitstaans met een procedure inzake internationale bescherming en vertoont geen enkel Unierechtelijk aanknopingspunt, waardoor zij zich niet dienstig kunnen beroepen op deze rechtspraak van het Hof van Justitie. Het geciteerde arrest geeft immers een interpretatie aan secundair Unierecht dat betrekking heeft op de beoordeling van de vluchtelingenstatus in de lidstaten die niet naar analogie kan worden toegepast op humanitaire visumaanvragen van personen die zich nog in hun land van herkomst bevinden en een zuiver nationaalrechtelijk gegeven uitmaken.

In de bestreden beslissingen wordt er in dit verband terloops op gewezen dat de visumaanvragen een drietal jaar na de geweldloze machtsovername door de taliban werden ingediend, waardoor niet kan worden ingezien waarom de situatie van verzoeksters thans (plots) als een schrijnende humanitaire situatie zou kunnen worden gekwalificeerd. De gemachtigde van de minister overweegt dat verzoeksters niet aantonen dat zij tot een minderheidsgroep zouden behoren die riskeert onder de negatieve aandacht van de taliban te komen. Hierbij wordt aangestipt dat de referentiepersoon destijds de subsidiaire bescherming genoot, hetgeen impliceert dat hem de vluchtelingenstatus, die zou kunnen wijzen op een vrees voor vervolging omwille van één van de criteria uit het Vluchtelingenverdrag, werd geweigerd. Bijgevolg is er in hoofde van verzoeksters op basis van de situatie van de referentiepersoon geen sprake van een vermoeden van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling omwille van één van de in de beslissingen opgesomde vervolgingsgronden.

3.16. In een vierde middelonderdeel gaan verzoeksters in op het hoger belang van het kind zoals bedoeld in artikel 3 van het IVRK, in artikel 24 van het Handvest en artikel 22bis van de Grondwet. Verzoeksters betogen dat de bestreden beslissingen slechts een korte verwijzing bevatten naar het hoger belang van het kind, maar dat geen belangenafweging werd gemaakt.

3.17. In de bestreden beslissingen wijst de gemachtigde van de minister op het zwaarwichtige karakter van het (hoger) belang van het kind, maar dit neemt niet weg dat nog andere belangen in overweging dienen te worden genomen zoals de *“integriteit van het migratiesysteem”* en het economisch welzijn. Verzoekers tonen niet aan dat het (hoger) belang van de minderjarige kinderen een positieve verplichting zou inhouden om thans een humanitair visum af te leveren aan de (minderjarige) kinderen, terwijl die reeds jarenlang van hun vader gescheiden leven, terwijl deze laatste op het vlak van huisvesting en bestaansmiddelen niet voldoet aan de wettelijk voorziene vereisten.

3.18. Verzoeksters stellen in hun vijfde middelonderdeel dat de beslissingen geen motivering bevatten over het gezinsleven van verzoeksters met de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

3.19. Het door verzoeksters geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

3.20. In de bestreden beslissingen wordt niet betwist dat verzoeksters de echtgenote en de (ondertussen meerderjarige) dochter van de referentiepersoon betreffen en dat zij zich zouden kunnen beroepen op een ‘recht op gezinsleven’ met de referentiepersoon.

3.21. In de bestreden beslissingen wordt met betrekking tot de compatibiliteit van de bestreden beslissingen met artikel 8 van het EVRM het volgende gesteld:

“De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. De referentiepersoon verblijft volgens het voorgelegde huurcontract in een studio. In dat huurcontract staat letterlijk vermeld dat er tussen de verhuurder en huurder is overeengekomen dat er slechts twee personen zijn toegelaten in de studio.” Verderop wordt daar nog het volgende aan toegevoegd: “De Belgische wetgeving voorziet duidelijke voorwaarden voor gezinshereniging. Het omzeilen van deze voorwaarden via een humanitair visum zou de gelijkheids- en rechtszekerheidsprincipes ondermijnen.”

Zoals verzoeksters terecht stellen in hun vijfde middelonderdeel, kan er op basis van artikel 8 van het EVRM in sommige specifieke gevallen een positieve verplichting ontstaan voor de overheid om het gezinsleven op zijn grondgebied mogelijk te maken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan hoewel de voorwaarden inzake huisvesting en bestaansmiddelen niet zijn vervuld. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het

bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de humanitaire visumaanvragen er niet toe kunnen leiden de strenge wettelijke voorwaarden inzake gezinshereniging, die de bedoeling hebben het economisch welzijn te vrijwaren, zouden worden omzeild. Verzoeksters tonen niet aan dat de bestreden beslissingen disproportioneel zouden zijn aan het recht op gezinsleven.

3.22. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, noch van artikel 24 van het Handvest en/of van artikel 3.1 van het IVRK en evenmin van artikel 22*bis* van de Grondwet. Verzoeksters hebben ook niet aangetoond dat de artikel 9 van de vreemdelingenwet werd geschonden of dat de bestreden beslissingen een motiveringsgebrek vertonen. Er werd niet aangetoond dat de gemachtigde van de minister onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door de humanitaire visa te weigeren.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN